

23 nov 1864

Min hjertans kärle Broder!

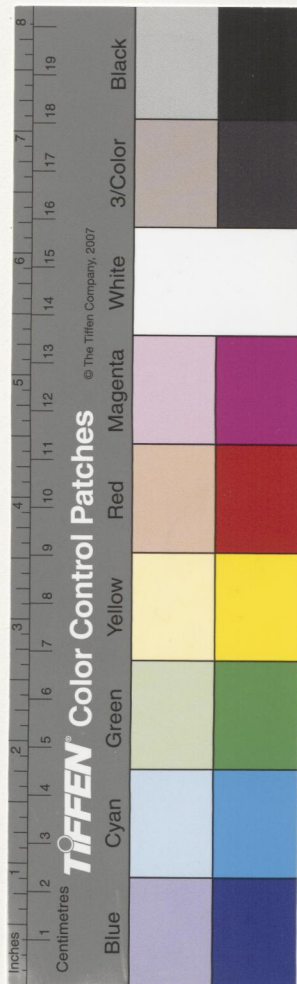
Det är lång tid sedan vi sist vexlade ett ord med hvarandra. Du har ju varit gjord som en farinhet som jag, att brofverlingen gärna vill oförmodat afstada, der enen förskilt anledning håller den uppe. Men inte förthy — det handlar om vänskapen kan dock lifa som för; och jag tror icke, att du likväl nu för gång tänkt på mig, liksom jag quofka ofta har ihågkommit dig, isynnerhet dessa första tider. Därför men samma åliggande är åtminstone fortfarande ett för eningsband. Hjertligen tackar jag dig nu bent omfiden, för att du med Esen bistående några ark af den rensiga, den jag tyvärr fick här behålla endast par dagar, emedan de med honom skulle återföras. Jag tager för afgjort att ditt arbete framskridit med hast och fart och att du har varit mycket mer än jag. Läs af punkten för möden och af biff på tid, och dels af den

misförfattar om förmåga och krafter, kom jag mig inte till att företaga den anbefallda revisionen af vår psalmbok, förvåran pligten i denna höst tvingar mig dock, då lång tid inte mera återstår, icke annat arbete än vara färdigt. Men har jag sysslat dermed så flitigt, som varit möjligt för mina högst kläna krafter, och min af folk-öfverflöde ständigt afbrutna tid det tillåtit. Men emellertid har jag blifvit med själ och hjerta införlifvad i företaget, så mödosamt det än är. Under ansträngningarna har jag mången gång förfört herrns mökliga hjälp och blifvit otomont, hast uppmuntrad af hans närhet och nåd. Låg hoppas och tror, att han ej heller framgent vill draga sin hand undan, så länge han låter en lifsgnista finnas, ^{göra} och att han inte låter härligheten till detta arbete förkallas. Ännu har jag inte hunnit långt — blott ett stycke in på andra hundra-talet —, men tänker att jag skall kunna komma till slut i nästa vår eller sommar, i fall helsen är helst sådana som nu. Så länge jag minner, dess mer öfvertygas jag derom, att en revision verkligen är af nöden; men jag fruktar stundligen att mina ändringar sko-

la lifnigas för många och för stora. Men derjemte inser jag äfven allt mer huru mycket tacksmålet vår kyrka åt Thunberg skyldig, och huru stor hans förkast är om vår psalmboks förbättring. Som sagt, arbetet har blifvit mig mycket hårt, och jag vågar trycka det hopp, att vi skall kunna få en psalmbok, som uppfyller alla billiga fördringar, fastän den ofskäliga försömen väl aldrig skall tillfreds ställas. Låg söker gå till väga med största möjliga omsorg och omtycka; flera psalmer (öfversättningar till det mesta) har jag helt och hållet skrifvit äro samt ändrat andra nästan totalt. Naturligt äro somliga nästan fullständigt behållna.

Än vore min begäran att få den snicke anmärkning i manuskript, som du har besigt, i fall du kan utbära densamma. Kräket med de många anmärkningarna af olika sort föröker arbetet betydligt och inleder lätt i onödiga betänkligheter, men de kunna dock naturligtvis ingalunda ignoreras. Låg har haft endast de från trycket utgifna ritet rätta förfalla mig Mobergs — han sitter och pinnar gamla ps. och försaget, och när han finner att de stannas öfverens, så blir han näst och skrifer:

"väl behållen", "ändast ändrad" af. v. En fördels con-
servatium! Dock har han äfven anmärkning af vikt.
Behåller du nämnde handskrifva anmär, så behåll dem
gera, jag får väl se dem i sinom tid.

Skulle du någon gång gläda mig med några rader,
så var god och lat mig veta närmare, huru han
närare befinner sig; jag har länge saknat att veta
derförfel om hans tillstånd, och aldrig nått förnufts-
mit huru det egentligen står till. Måtte hans själ-
kraft vara i behåll, om och kroppen är fråg!
Hälsa bekanta och vänner — jag besöka som vanligt
ett kammarlif och väntar på Herrens kallelse.

Stockholms d. 23. Nov. 1864.

En vän och bröder
Lars Heabäck

